

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně **D.Z.**, zastoupené JUDr. Oldřichem Benešem, advokátem se sídlem Mojmírovců 41, Ostrava–Mariánské Hory, proti žalovanému **Magistrátu města Ostravy** se sídlem Ostrava, Prokešovo náměstí 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2013 č.j. SMO/132103/13/OŽP/Fr, a ze dne 10.4.2013 č.j. SMO/127801/13/OŽP/Fr, ve věci opatření podle zákona na ochranu zvířat proti týrání,

t a k t o :

- I. Žaloby, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 22 A 69/2013 a 22 A 70/2013 se **spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp.zn. 22 A 69/2013.
- II. Žaloby se **zamítají**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami podanými v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala přezkoumání výše uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Statutárního města Ostravy – Úřadu městského obvodu Vítkovice (dále jen správní orgán 1. stupně) ze dne 11.2.2013 č.j. VITK/02185/13VŽPaVH/Kö (č.15/2013), jímž správní orgán 1. stupně uložil žalobkyni povinnost strpět umístění 21 psů (konkretizovaných v rozhodnutí) do náhradní péče, a ze dne 4.2.2013 č.j. VITK/00653/13VŽPaVH/Kö (č.7/2013), jímž tentýž správní orgán uložil žalobkyni povinnost strpět umístění dalších 7 psů (konkretizovaných v rozhodnutí) do náhradní péče, a to podle § 28a odst.1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZOZT).

Soud spojil obě žaloby ke společnému projednání v souladu s § 39 odst. 1 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).

Žalobkyně namítla – pouze k rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2013 – nicotnost ve smyslu § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), neboť žalovaný zamítl odvolání žalobkyně vůči rozhodnutí č. 15/2013, ale potvrdil přitom rozhodnutí č. 7/2013.

Dále žalobkyně namítala nezákonnost obou napadených rozhodnutí. Správní orgány se podle ní nezabývaly aktuálním zdravotním stavem psů, jejichž umístění do náhradní péče má být strpěno. Nebyla naplněna ani druhá podmínka § 28a odst. 1 písm. a) ZOZT, neboť krajská veterinární správa při kontrolách, zejména dne 2.10.2012, shledala kontrolované psy v dobrém stavu, bez známek týrání, s vyhovující péčí ze strany žalobkyně, s vyhovujícími podmínkami na prostor a čistotu. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou proporcionality, když neposoudily možnost vrácení alespoň některých zadržovaných psů. Z celkového počtu psů, kteří se nacházeli při kontrole u žalobkyně, vlastní žalobkyně jen 7 psů, ostatní byli v její dočasné péči. V případě vrácení zadržovaných psů je žalobkyně připravena eventuálně zajistit vrácení svěřených psů jejich majitelům, aby počet psů v areálu odpovídal jeho dispozicím.

Žalovaný ve vyjádřeních odkázal na napadená rozhodnutí a navrhl zamítnutí žalob.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 29.7.2009 proběhlo u žalobkyně místní šetření, jehož se zúčastnily mj. pracovnice krajské veterinární správy (dále jen KVS). V domě a na zahradě se vyskytovalo celkem 38 psů. Téhož dne byl ředitelem KVS sepsán návrh na odebrání konkretizovaných zvířat, odkazující na § 28a odst. 1 písm. a) ZOZT, popisující výsledky místního šetření, a návrh byl doručen správnímu orgánu. Ve správním řízení poté byla vydávána rozhodnutí o povinnosti žalobkyně strpět umístění konkretizovaných psů do náhradní péče, přičemž rozhodnutí č.

7/2013 a č. 15/2013 jsou posledními v pořadí, když předchozí byla zrušena na základě rozsudků zdejšího soudu sp.zn. 22 A 90/2010 a 22 A 103/2010 z důvodu procesních pochybení. Odebraní psi byli v roce 2009 umístěni do náhradní péče v útulku, někteří z nich v průběhu času zemřeli (což však není předmětem žalobních námitek a tedy ani přezkumu soudem). Správní orgány spolu s KVS činily kontroly u žalobkyně, respektive v areálu firmy KADAMO, a.s., kde má žalobkyně pronajaté prostory. Při poslední kontrole dne 2.10.2012 bylo zjištěno, že žalobkyně chovala na pozemku o výměře cca 350 m², kde se nacházela garáž (20 m²), unimobuňka (12,5 m²) a 14 kotců, celkem 46 psů. Pozemek ani stavby nemají přívod vody ani kanalizaci, žalobkyně neměla smlouvu o odvozu odpadu. Žalobkyně neuvedla, že by měla nějaký jiný prostor pro chov psů. Ze strany KVS nebyly shledány závady ve zdravotním stavu kontrolovaných psů, prostředí v době kontroly bylo čisté. Proti rozhodnutím správního orgánu 1. stupně ze dne 4.2. a 11.2.2013 podala žalobkyně odvolání, o nichž rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími. Aktuálním zdravotním stavem umístěných psů se žalovaný výslovně zabýval na str. 4 napadených rozhodnutí. Ve výrokové části rozhodnutí ze dne 11.4.2013 je uvedeno, že žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně č. 15/2013, č.j. VITK/02185/13VŽPaVH/Kö ze dne 11.2.2013, že se její odvolání zamítá a rozhodnutí č. 7/2013 se potvrzuje. Z odůvodnění je zřejmé, že se jedná o rozhodnutí č. 15/2013 o umístění celkem 21 psů, a že současně probíhalo ještě obdobné správní řízení ohledně dalších 7 psů.

Podle § 77 odst. 2 správního řádu, nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Je třeba souhlasit s žalobkyní, že ve výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2013 se skutečně vyskytují dvě rozdílná označení rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, a to č.7/2013 a č.15/2013. Rozhodnutí je však dále označeno i jedinečným číslem jednacím a z odůvodnění je zřejmé, čeho konkrétně se týká (umístění 21 psů). Z kontextu tedy vyplývá, že jde o prostou chybu v psaní, která v žádném případě nečiní rozhodnutí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným. Rozhodnutí lze bez jakýchkoli potíží považovat za rozhodnutí příslušného správního orgánu, byť s drobnou formální vadou. I žalobkyni samé nečinilo nejmenších potíží se v něm zorientovat a podat proti němu žalobu k soudu. Krajský soud neshledal důvod pro vyslovení nicotnosti tohoto rozhodnutí.

Podle § 28a odst. 1 písm. a) ZOZT, na návrh krajské veterinární správy může obecní úřad obce s rozšířenou působností správním rozhodnutím nařídit a zajistit umístění týraného zvířete do náhradní péče, vyžaduje-li to jeho zdravotní stav, nebo pokud je opakovaně týráno.

Žalovaný se otázkou aktuálního zdravotního stavu odebraných psů zabýval (viz str. 4 odůvodnění napadených rozhodnutí), takže tato žalobní námitka neobstojí. Kromě toho je nutno připomenout, že § 28a odst. 1 písm. a) ZOZT je formulován alternativně (srov. „nebo“), takže postačí naplnění i jen jedné z podmínek tohoto ustanovení.

KVS se při kontrole zabývala zdravotním stavem přítomných psů, péčí žalobkyně o ně a čistotou prostředí, nikoli velikostí prostoru, ten prověřily samotné správní orgány. Jak vyplývá ze ZOZT, týrání může přitom nabývat širokého spektra podob, včetně omezování svobody pohybu (srov. § 4 odst. 1 písm. c, bod 3 ZOZT), vyvolávání bezdůvodně nepřiměřeného působení stresových vlivů (srov. § 4 odst. 1 písm. j ZOZT) a chovu zvířat v nevhodných podmínkách (srov. § 4 odst. 1 písm. k ZOZT). Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěry správních orgánů, že především prostorové podmínky zjištěné u žalobkyně nedávají žádnou možnost pro jiné rozhodnutí, tj., že není možno uvažovat o vrácení psů do prostředí, v němž přebývá na výše uvedené ploše již 46 jiných psů, v době kontroly naštěstí bez zjištěných zdravotních potíží. Je třeba mít na paměti i psychickou pohodu zvířat, možnost pohybu každého z nich a též možnost alespoň určité formy soukromí pro každého z nich. Rozhodnutí o tom, že žalobkyně je povinna strpět umístění (celkem 28 psů) do náhradní péče, jsou tedy v tomto směru správná, neboť jinak by se správní orgány mohly podílet na opakovaném týrání těchto zvířat nedostatkem prostoru, pohybu a soukromí.

Podle názoru soudu je výše uvedené též odpovědí na námitku nedodržení zásady proporcionality. Soud má za to, že za uvedených okolností nemohlo dojít ke vrácení byť i jen jednoho psa, neboť by se tím zhoršily podmínky chovu. Je přitom nerozhodné, kolik ze stávajících psů je vlastnictvím žalobkyně. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobkyně je osobou podnikající (v oboru činnosti chov zvířat a jejich výcvik) a při kontrole 2.10.2012 uvedla, že má zájem pronajmout pro chov psů větší objekt. Soudu se proto jeví jako zcela nepravděpodobné tvrzení žalobkyně v žalobách o její připravenosti omezit nějakým způsobem počty psů. Nadto nemají tyto její eventuální úvahy do budoucna žádnou relevanci k přezkumu napadených rozhodnutí vydaných v roce 2013.

Soud proto zamítl žaloby v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodné.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 23. dubna 2015

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu